

Možná je to mnou, možná v někom jiném
lidi po sobě jdou, a proto tady hynem
Ať jsme tady jako loutky, nebo z přesvědčení
Necukaj nám hore koutky z posledního vysvědčení

Nevzpomínáš na dobu, kdy bylo trochu štěstí
Ten koho jsi znal, teď dá ti ránu pěstí
Kolik nás už tady padlo, mně či jiným blízkých
Kolika jsi podříz hrdlo, kolika snům dětských

V hlavách se to srovná a až se jednou sejdem
Že boj se míru nevyrovná, pochopíme každěj
do ticha míru vítr fouká a v korunách stromů
přetlumočí hlasy milých: Vojáčku, pojď domů!

R: Zabodnutý šíp do neshod a svárů
Snad bude jednou líp, zas život plný plánů